

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Hany Veberové v právní věci

žalobce: **X, nar. X**
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Praha 2, Vinohradská 22

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13.5.2019, č.j. MV-56846-4/SO-2019,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra ze dne 20.3.2019, č.j. OAM-17439-10-TP-2018, kterým bylo podle ust. § 169r odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

písm. c/ zákona o pobytu cizinců zastaveno řízení o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR.

2. Žalobce v první námitce namítá, že rozhodnutí odporuje požadavkům § 68 odst. 3 a je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména ust. § 89 odst. 2 správního řádu, navíc žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dle ust. § 3 správního řádu, a byla také porušena ustanovení definující podmínky pro výkon činnosti správních orgánů, zejména tedy § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Nesouhlasí zejména se závěrem správního orgánu, že podal žádost o vydání povolení k pobytu v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. Žádost totiž podal o den později, než jak je zakotvena zákonná lhůta. Z dikce zákona totiž vyplývá, že žádost lze sice podat pouze ve lhůtě 60 dnů od narození, avšak zákon vylučuje specifické případy, mezi které účastník řízení patří. Žalobce totiž deklaroval důvody, pro které nebylo možno podat žádost, navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, avšak návrhu nebylo vyhověno. Vlastní činností tak správní orgán odmítl přispět k objasnění skutečného stavu věci, ačkoli nehrozilo nebezpečí z prodlení.
4. Správní orgán svým postupem porušil zásadu materiální pravdy i nutnost hledat spravedlivá řešení. Žalobce poukázal na to, že se jedná o nezletilé dítě, které je postihováno za pochybení svých rodičů. Přístup správního orgánu považuje za formalistický. Současně také žalobce namítá, že správní orgán porušil ust. § 36 odst. 3, neboť žalobci neumožnil se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům. Dané rozhodnutí o zastavení řízení ve své podstatě fakticky meritorně řeší danou záležitost a má fakticky důsledky rozhodnutí ve věci. Proto mu mělo být umožněno seznámení s obsahem spisového materiálu, což se ale nestalo.
5. Dále pak žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí i ve vztahu k otázce přiměřenosti vydaného rozhodnutí, pokud jde o důsledky ve vztahu k jeho důvodům. Správní orgán se vůbec tímto posouzením nezabýval, ačkoli správní řád se vyjadřuje v tom smyslu, že při rozhodování je třeba hájit oprávněné zájmy dotčených osob a dbát, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu).
6. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, přičemž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového. K nově vznesené námitce, že žalovaný žalobce neseznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, uvedl, že ve věci nebylo rozhodováno meritorně. Řízení bylo ukončeno procesním rozhodnutím a správní orgány tak tuto povinnost nemají.
7. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, neboť účastníci řízení nevznesli proti takovému postupu soudu ve stanovené lhůtě svůj nesouhlas.
8. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že žalobce podal dne 10.12.2018 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území. Ze žádosti je patrné, že se žalobce narodil dne 8.10.2018. Dne 20.3.2019 ministerstvo zastavilo správní řízení dle ust. § 169r odst. 1 písm. c/, když konstatovalo, že matka žadatele pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu občana třetího státu – rezident za účelem „povolení po pěti letech nepřetržitého pobytu (§ 68 odst. 1)“ s platností od 19.6.2014 a otec žalobce pobývá na území ČR na základě povolení k trvalému pobytu občana třetího státu – rezident za účelem „povolení po pěti letech nepřetržitého

pobytu (§ 68 odst. 1)“ s platností od 2.1.2014. S ohledem na ust. § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byl pobyt žadatele od okamžiku jeho narození dne 8.10.2018 upraven jako pobyt přechodný, od tohoto dne zákonnému zástupci plynula šedesátidenní lhůta pro podání předmětné žádosti, která skončila dne 7.12.2018. Vyjádřil se k tomu, proč nepoužil ust. § 41 správního řádu, neboť ust. § 88 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k tomuto ustanovení je ustanovením, které upravuje zvláštní postup. Ustanovení § 88 zákona o pobytu cizinců stanoví postup v případech, kdy žádost není podána ve lhůtě uvedené v § 88 zákona o pobytu cizinců. Pro její zachování musí být prokázáno, že cizinci v podání žádosti ve lhůtě uvedené v zákoně zabránily překážky na jeho vůli nezávislé. Ministerstvo konstatovalo kromě předložených dokladů, že právní zástupce žalobce jako důvod pozdního podání uvedl, že šedesátý den pro podání žádosti vycházel na pátek, kdy však není úřední den, a nebylo dle zmocněného zástupce možno tuto žádost podat. Ve vyjádření uvedl, že žádost byla podána hned následující pracovní den. Ministerstvo se proto zabývalo otázkou, zda tento důvod lze podřadit pod kategorii „důvody na vůli cizince nezávislé“, a dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť tuto žádost lze podat i jiným způsobem než osobně (poštou, do datové schránky, osobně zmocněncem) a toto podání do pěti dnů osobně potvrdit dle § 37 odst. 4 správního řádu. Proto se nejedná o důvody, které by nebylo možné vůli žadatele odstranit. Navíc informace o možnostech podání žádosti v pátek je veřejně dostupná na webu ministerstva a úřední hodiny pracovišť jsou již řadu let neměnné. Nejedná se tedy o skutečnost, která nastala neočekávaně. Zástupce žalobce neuvedl žádné objektivní důvody, které by matce či otci nezletilého žadatele mohly zabránit v podání žádosti v zákonné lhůtě. Navíc důvody na vůli nezávislé je zákonný zástupce žadatele povinen neprodleně oznámit, žalobce ani žádný ze zákonných zástupců tak neučinil, učinil tak až bezmála po třech měsících po podání žádosti. Ministerstvo proto uvedlo, že s ohledem na pozdní podání žádosti při nedodržení lhůty pro její podání a při nesplnění podmínek pro prodloužení lhůty ve smyslu § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců žadatel, resp. jeho zákonný zástupce, nebyl v době podání žádosti oprávněn předmětnou žádost o povolení k trvalému pobytu podat, tudíž je třeba na ni z tohoto důvodu nahlížet jako na neoprávněně podanou žádost. Dále se pak ministerstvo zabývalo otázkou, zda je možno shledat žádost přípustnou z pohledu § 66 odst. 1 písm. d/ ve spojení s § 69 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a dospělo k závěru, že tomu tak není. Závěrem se pak ministerstvo zabývalo otázkou dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ani tyto námitky neshledalo důvodnými, když zejména poukázalo na to, že usnesení o zastavení řízení je rozhodnutím procesního charakteru, proto v této situaci není nutné dopady tohoto rozhodnutí do životní sféry účastníka zkoumat. Přesto se jimi zabývalo s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a Listinu základních práv a svobod.

9. O odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení potvrdil. Žalovaný se ztotožnil se závěry prvostupňového správního orgánu, přičemž vycházel z toho, že žádost byla podána tři dny po uplynutí zákonem stanovené lhůty k jejímu podání. Podstatné je, že žalobce nedoložil žádné doklady, které by potvrzovaly existenci překážek na straně zákonných zástupců odvolatele, které by jim bránily podat žádost včas. Žalobce navíc porušil i povinnost neprodleně oznámit ministerstvu existenci případných důvodů na vůli cizince nezávislých. K posouzení dopadu rozhodnutí do života žalobce vzhledem k čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte konstatoval žalovaný, že z tvrzení žalobce nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů rodiny) jakkoli dovodit. Přitom odkázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 19.10.2016, č.j. 2 Azs 147/2016-30, bod 20/, i na rozsudek Městského soudu ze dne 29.11.2018, sp.zn. 10 A 119/2015. Neztotožnil se pak ani s námitkou žalobce ohledně formalistického postupu ze strany ministerstva.

10. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Žalobce podal dne 10.12.2018 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, ze které je patrné, že se žalobce narodil dne 8.10.2018.
12. Řízení o žádosti bylo zastaveno s odkazem na ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle kterého se usnesením zastaví také řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
13. Podle ustanovení § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
14. Žádost, kterou za žalobce podala matka žalobce, která v době podání žádosti měla na území ČR povolen trvalý pobyt, byla posouzena jako žádost podaná dle ustanovení § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývá pro zákonného zástupce narozeného cizince, pobyvá-li na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, povinnost v době podle odstavce 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
15. Odstavec 4 tohoto ustanovení pak řeší situaci, kdy je žádost podána po uplynutí 60 denní lhůty stanovené v odstavci 1, která se dle tohoto ustanovení považuje za prodlouženou, pokud podání žádosti v této době zabránily důvody na vůli cizince nezávislé, do doby, než tyto důvody pominou. Cizinec je povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobyvá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobyvá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
16. Mezi účastníky není sporné, že matka žalobce podala za žalobce předmětnou žádost až po uplynutí zákonem stanovené 60 denní lhůty, tedy že lhůtu k podání žádosti o povolení k trvalému pobytu stanovenou v § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců zmeškala. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se narodil dne 8.10.2018, takže poslední den lhůty, ve kterém byl zákonný zástupce žalobce podle § 88 odst. 3 citovaného zákona povinen žádost o povolení k trvalému pobytu žalobce na území ČR podat, připadl na 7.12.2018. Žádost podaná u správního orgánu dne 10.12.2018, byla tedy evidentně podána v době, kdy již k tomuto úkonu zákonný zástupce žalobce nebyl oprávněn.
17. Soud zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě neuvádí vůbec žádné konkrétní důvody, které znemožnily zákonnému zástupci žalobce podání žádosti ve lhůtě, pouze správnímu orgánu zcela obecně vytýká, že splnění podmínky posoudil nesprávně. Soud tedy ze správního spisu zjistil, že žalobce jako důvod pozdního podání uvedl, že šedesátý den pro

podání žádosti vycházel na pátek, kdy však není úřední den, a že žádost byla podána hned následující pracovní den.

18. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.7.2013, č.j. 6 As 62/2013 – 32, vyplývá závěr, že za překážku na vůli cizince nezávislou nelze považovat takovou překážku, která podle všech okolností případu objektivně nezabránila cizinci v podání žádosti o povolení k pobytu.
19. Pokud žalobce namítá, že uváděný důvod dle § 88 odst. 4 zákona nebyl blíže zkoumán, když důkazní návrhy nebyly provedeny, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Z obou napadených rozhodnutí je totiž patrné, že se správní orgány posouzením žalobcem tvrzeného důvodu z hlediska toho, zda je na něj možné nahlížet jako na důvod na vůli cizince nezávislý, velmi podrobně zabývaly. Ani soud nepovažuje uvedený důvod za objektivní důvod, který by mohl matce či otci žalobce, zabránit v podání žádosti. Takovým důvodem by mohly být např. zásadní zdravotní obtíže zákonného zástupce cizince. Žádné takové objektivní důvody, které by zákonnému zástupci účastníka bránily v podání žádosti v zákonné lhůtě, ale žalobce v podané žádosti ani v průběhu správního řízení neuvedl. Soud považuje za správný závěr žalovaného, že zákonný zástupce žalobce nemusel podávat žádost až úplně poslední den lhůty, když je navíc všeobecně známou a zveřejněnou informací, že v pátek úřední hodiny na úřadu nejsou. I pokud by ale zástupce žalobce nechal podání žádosti až na poslední den lhůty, měl stále možnost podat žádost ve stanovené lhůtě, neboť žádost lze podat i jiným způsobem než osobně (poštou, do datové schránky, osobně zmocněncem) a toto podání do pěti dnů osobně potvrdit dle § 37 odst. 4 správního řádu. Proto se nemohlo jednat o důvod, který by nebylo možné vůli žadatele odstranit. Zásadní pro posouzení této žalobní námítky je skutečnost uvedená ministerstvem v prvostupňovém rozhodnutí, tedy že informace o možnostech podání žádosti v pátek je veřejně dostupná na webu ministerstva a úřední hodiny pracovišť jsou již řadu let neměnné, a že se tedy nejedná o skutečnost, která nastala neočekávaně.
20. Na základě výše uvedeného proto soud dospěl k závěru, že důvod uvedený žalobcem ve správním řízení skutečně nelze posoudit jako důvod na vůli cizince nezávislý, neboť skutečnost, že poslední den lhůty pro podání žádosti připadl na pátek, kdy nejsou úřední hodiny, nemohla zabránit zákonným zástupcům v podání této žádosti. Rodiče žalobce jako jeho zákonní zástupci možnost žádost podat ve stanovené lhůtě měli a to, že tuto možnost nevyužili, nelze považovat za důvod na jejich vůli nezávislý, neboť to byli pouze oni, kdo ponechali podání žádosti na poslední den lhůty a navíc nevyužili dalších zákonem daných možností, v důsledku jejichž použití by byla lhůta pro podání žádosti zachována. Soud považuje za nutné zdůraznit, že pokud byly zákonem stanoveny podmínky pro podání žádosti, bylo na rodičích žalobce, aby tyto podmínky dodrželi. Pokud tak neučinili, nelze jejich odpovědnost přenášet na stát.
21. Soud pak také shodně se žalovaným konstatuje, že zákonní zástupci nesplnili ani oznamovací povinnost stanovenou v § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, dle kterého je cizinec povinen důvody podle věty první neprodleně oznámit policii, pobývá-li na území na krátkodobé vízum, nebo ministerstvu, pobývá-li na území na dlouhodobé vízum, povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu.
22. Důvodnou soud neshledal ani žalobní námitku, ve které žalobce vytýká správnímu orgánu, že měl žádost věcně projednat, a pokud tak neučinil, považuje to ve vztahu k nezletilému cizinci za nespravedlivé a za přepjatý formalismus. Jak již soud výše uvedl, dospěl

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

k závěru, že se správní orgány posouzením žádosti z hlediska její včasnosti, i posouzením toho, zda důvody, pro které nebyla žádost podána včas, jsou důvody na vůli cizince nezávislé, podrobně zabývaly a po té, co zjistily, že nejsou splněny zákonné důvody pro věcné projednání žádosti, řízení zcela v souladu se zákonem zastavily. Postup zvolený správním orgánem nelze považovat za formalistický, neboť správní orgány postupovaly zcela v souladu se smyslem a účelem zákona o pobytu cizinců. Zákon sám totiž počítá se situací, že žádost podají zákonní zástupci narozeného cizince až po uplynutí lhůty, a umožňuje zákonným zástupcům cizince, aby toto své pochybení odůvodnili. Ne každý důvod, pro který byla žádost podána opožděně, ale může být důvodem, na základě kterého vzniká správnímu orgánu povinnost ve věci rozhodnout meritorně. Takovým důvodem může být dle zákona jen ten, který je na vůli cizince nezávislý. Správní orgán je tedy ze zákona povinen cizincem tvrzený důvod posoudit právě z tohoto hlediska, což se stalo i v pojednávané věci. Pokud tedy správní orgán uvedený důvod posoudil a neshledal, že by se jednalo o důvod ve smyslu ustanovení § 88 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, nelze v následném zastavení řízení spatřovat žalobcem namítaný formalismus. Soud navíc zdůrazňuje, že v projednávané věci žalobce, resp. jeho zákonní zástupci, netvrdí žádný zásadní důvod, který by jim v podání žádosti bránil, když ani dle soudu nelze považovat skutečnost, že ponechali podání žádosti na poslední den lhůty, kdy nebyly úřední hodiny, za tak závažný důvod, pro který by měl žalovaný rezignovat na zachování zákonné lhůty a žádost projednat. Pokud by tak učinil v tomto případě, musel by pak bez ohledu na stanovenou lhůtu vyhovět vždy, pokud by taková situace nastala, což je dle soudu zcela nepřijatelné. Soud proto nespatřuje žádný důvod, pro který by nemohl žalovaný ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců na projednávanou věc aplikovat a řízení zastavit. Vzhledem k tomu, že, jak soud již výše uvedl, zákonný zástupce žalobce o své vlastní vůli podal žádost až po uplynutí zákonné lhůty, správní orgán prvního stupně neměl jinou možnost, než řízení podle tohoto ustanovení zastavit.

23. Žalobce sice také namítl, že měl být vyzván k tomu, aby se mohl vyjádřit k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí. Tuto námitku soud také neshledal důvodnou, neboť ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, které upravuje možnost účastníka řízení vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, se vztahuje pouze k rozhodnutí meritorní povahy, což jednoznačně vyplývá přímo z textu ustanovení správního řádu, neboť výslovně pojednává o rozhodnutí *ve věci*. Smyslem posuzovaného ustanovení je tedy dát účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům, jež jsou základem pro vydání konečného meritorního rozhodnutí. Pokud je napadeným rozhodnutím rozhodnutí správního orgánu, jímž se zastavuje řízení, které je rozhodnutím procesní povahy, správnímu orgánu povinnost vyzvat žalobce, aby se vyjádřil k podkladům před vydáním rozhodnutí, nevzniká. Ke shodnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24.11.2016, č.j. 9 Azs 210/2016–48 (dostupný na www.nssoud.cz).
24. Žalobce dále namítá, že rozhodnutí ministerstva zcela postrádá hodnocení přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal a připomíná, že k problematice zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince existuje konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které „[u]stanovení § 174a zákona ... o pobytu cizinců ... stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu cizinců, ale pouze některých. Tato povinnost se podle konstantní judikatury správních soudů nevztahuje na procesní rozhodování o zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, dostupný na www.nssoud.cz).

25. Vzhledem k tomu, že byly naplněny důvody pro zastavení řízení, není správní orgán o žádosti povinen meritorně rozhodnout. Za této situace správnímu orgánu nevznikl prostor pro posouzení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Ke shodnému závěru dospěl nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 18.9.2018, č.j. 8 Azs 163/2018-50. Pokud se tedy ministerstvo otázkou dopadů svého rozhodnutí do poměrů žalobce nezabývalo, byl jeho postup zcela legitimní.
26. Soud považuje v této souvislosti za nutné uvést, že pokud by přistoupil na úvahu žalobce o povinnosti správních orgánů zabývat se dopadem procesního rozhodnutí o zastavení řízení do poměrů žadatele, mohla by např. vzniknout absurdní situace, kdy by správní orgán v případě nezletilého žalobce nemohl řízení zastavit nikdy. Je totiž všeobecně známou skutečností, že nezletilé dítě musí vyrůstat s rodiči. Správní orgán by pak nemohl z důvodu nepřiměřenosti vydat žádné rozhodnutí o zastavení řízení, tedy ani v případě, že by nezletilý žalobce nesplnil vůbec žádné podmínky pro podání žádosti, což by ale zcela popíralo smysl zákona.
27. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2020

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.